

Handelsflåten og kirkenes multinasjonale ansvar

Selv om handelsflåten etter hvert tømmes for nordmenn og fylles med lavtlønte mannskaper fra den tredje verden, ber vi fremdeles i kirkebønnen for «våre landsmenn i det fjerne og på havet». Sjømannsmisjonen har fulgt med i strukturforandringene og har utvidet sin målsetting til også å være «norsk kirke i utlandet». Nå kan den med god ryggdekning ta seg av andre utenlandsnordmenn, studenter og oljearbeidere i Nordsjøen. Noen finner det underlig at sjømannsmisjonen bare henvender seg til nordmenn, og ikke til majoriteten av mannskapene i handelsflåten. Har sjømannsmisjonen fulgt godt nok med og gjort de riktige valg?

Det er spørsmålet som reises av Roald Kverndal i artikkelen «Sjømannsmisjon som verdensmisjon». Han skriver med engasjement og fagkunnskap. Hans poinérstudium av den internasjonale sjømannsmisjons utvikling, hans mangeårige engasjement både i Den Norske Sjømannsmisjon og senere i International Council of Seamen's Agencies, gir hans ord tyngde.

Kverndal påviser hvorledes sjømannsmisjonsarbeidet helt fra begynnelsen har gått sammen med engasjement for misjon på tvers av nasjonale grenser og rasegrenser, og utfordrer sjømannsmisjonen til å ta konsekvensene av det som har skjedd i handelsflåten. Det er særlig to missiologiske anliggender som fremmes: den *profetiske* oppgave å kjempe mot misbruk av billig arbeidskraft fra den tredje verden, og den *evangeliserende* oppgave å yte støtte til kristent arbeid i handelsflåtens mangfold av raser og religioner. Kverndal beskriver det som allerede er skjedd her, og sammenlikner det internasjonale nettverk av kristent arbeid blant tredje verdens sjøfolk på vestlige handelsflåter med de latinamerikanske nettverk av basismenigheter.

Vi skal ikke ta stilling til Kverndals forslag her. Sjømannsmisjonen har helt sikkert fått utfordringen fra Kverndal ved andre anledninger. Men kanskje det er på tide med en bredere debatt om emnet?

Notto R. Thelle